

מצורע	מנודה	אבילות	
תא שמע: +ויקרא י"ג+ והצורע - לרבות כהן גדול. והא כהן גדול, דכל השנה כרגל לכולי עלמא דמי, דתנן: כהן גדול מקריב אונן ואינו אוכל. שמע מינה: נוהג צרעתו ברגל , שמע מינה.	א"ר יוסף ואי לא ציית דינא- משמתינן ליה...א"ל אביי ודלמא לעיוני בדיניה... אמר אביי , ת"ש: ומנודה שהתירו לו חכמים. אמר רבא : מי קתני שהתירוהו חכמים? שהתירו לו חכמים קתני...	אבל אינו נוהג אבילותו ברגל , שנאמר +דברים ט"ז+ ושמת בחגך. אי אבילות דמעיקרא הוא - אתי עשה דרבים, ודחי עשה דיחיד	רגל
תא שמע: מנודין ומצורעין אסורין לספר ולכבס	תא שמע: מנודין ומצורעין אסורין לספר ולכבס	אבל אסור בתספורת , מדקאמר להו רחמנא לבני אהרן +ויקרא י"א+ ראשיכם אל תפרעו - מכלל דכולי עלמא אסור	תספורת
תא שמע: +ויקרא י"ג+ ועל שפם יעטה - מכלל שחייב בעטיפת הראש , שמע מינה	אמר רב יוסף : תא שמע: והן מתעטפין ויושבין כמנודין וכאבלים עד שירחמו עליהם מן השמים. - אמר ליה אביי : דלמא מנודה לשמים שאני	אבל חייב בעטיפת הראש , מדקאמר ליה רחמנא ליחזקאל +יחזקאל כ"ד+ ולא תעטה על שפם - מכלל דכולי עלמא מיחייבי	עטיפת הראש
ת"ש: +ויקרא י"ג+ וראשו יהיה פרוע - אין פריעה אלא גידול שער, דברי ר"א. ר"ע אומר: נאמרה הוייה בראש ונא' הוייה בבגד, מה הוייה האמורה בבגד - דבר שחוץ מגופו, אף הוייה בראש - דבר שחוץ מגופו. מאי לאו אתפילין? א"ר פפא: לא, אכומתא וסודרא	תיקו	אבל אסור להניח תפילין , מדקאמר ליה רחמנא ליחזקאל +יחזקאל כ"ד+ פארך חבוש עליך - מכלל דכולי עלמא אסור.	תפילין
תא שמע: ועל שפם יעטה - שיהו שפתותיו מדובקות זו בזו , שיהא כמנודה וכאבל, ואסור בשאילת שלום, שמע מינה	אמר רב יוסף : תא שמע: ובשאילת שלום שבין אדם לחבירו כבני אדם הנזופין למקום. - אמר ליה אביי : דלמא מנודה לשמים שאני	אבל אסור בשאילת שלום , דקאמר ליה רחמנא ליחזקאל +יחזקאל כ"ד+ האנק דם	שאילת שלום
מכאן אמרו: הזבין והמצורעין ובעלי נדות מותרין לקרות בתורה ובנביאים ובכתובים, ולשנות במדרש ובתלמוד, בהלכות ובאגדות , ובעלי קריין אסורין, שמע מינה	ת"ש: מנודה - שונה ושונין לו , נשכר ונשכרין לו. מוחרם-לא שונה ולא שונין לו, לא נשכר ולא נשכרין לו, אבל שונה הוא לעצמו שלא יפסיק את למודו. ועושה לו חנות קטנה בשביל פרנסתו.	אבל אסור בדברי תורה , מדקאמר רחמנא ליחזקאל דם	דברי תורה
תא שמע: מנודין ומצורעין אסורין לספר ולכבס . שמע מינה	תא שמע: מנודין ומצורעין אסורין לספר ולכבס . שמע מינה	אבל אסור בתכבוסת , דכתיב +שמואל ב' י"ד+ וישלח יואב תקועה ויקח משם אשה חכמה ויאמר אליה התאבלי נא ולבשי נא בגדי אבל ואל תסוכי שמן והיית כאשה זה ימים רבים מתאבלת על מת	תכבוסת
תא שמע: +ויקרא י"ג+ בגדיו יהיו פרמים - שיהו מקורעין , שמע מינה	תיקו	אבל חייב בקריעה דקאמר להו רחמנא לבני אהרן +ויקרא י"א+ לא תפרמו - מכלל דכולי עלמא מיחייבי	קריעה
תיקו	תיקו	אבל חייב בכפיית המטה , דתני בר קפרא: דמות דיוקני נתתי בהן, ובעונותיהם הפכתיה - כפו מטותיהן עליה	כפיית המטה
תיקו	ת"ש: מנודה - שונה ושונין לו , נשכר ונשכרין לו. מוחרם-לא שונה ולא שונין לו, לא נשכר ולא נשכרין לו, אבל שונה הוא לעצמו שלא יפסיק את למודו. ועושה לו חנות קטנה בשביל פרנסתו.	אבל אסור בעשיית מלאכה , דכתיב +עמוס ח'ו+ והפכתי חגיכם לאבל מה חג אסור במלאכה - אף אבל אסור במלאכה	עשיית מלאכה
תיקו	אמר רב יוסף , תא שמע: כשאמרו אסור ברחיצה - לא אמרו אלא כל גופו, אבל פניו ידיו ורגליו - מותר. וכן אתה מוצא במנודה ובאבל. מאי לאו אכולהו? - לא, אשארא	אבל אסור ברחיצה , דכתיב +שמואל ב' י"ד+ ואל תסוכי שמן, ורחיצה בכלל סיכה.	רחיצה
תיקו	אמר רב יוסף , תא שמע: כשאמרו אסור בנעילת הסנדל - לא אמרו אלא בעיר, אבל בדרך - מותר. הא כיצד? יצא לדרך - נועל, נכנס לעיר - חולץ, וכן אתה מוצא במנודה ובאבל. מאי לאו אכולהו? - לא, אשארא	אבל אסור בנעילת הסנדל , מדקאמר ליה רחמנא ליחזקאל +יחזקאל כ"ד+ ונעליך תשים ברגליך - מכלל דכולי עלמא אסור	נעילת הסנדל
תא שמע, דתניא: +ויקרא י"ד+ וישב מחוץ לאהלו - שיהא כמנודה וכאבל, ואסור בתשמיש המטה . ואין אהלו אלא אשתו, שנאמר +דברים ה'ו+ לך אמר להם שובו לכם לאהליכם - ש"מ	אמר רב יוסף , תא שמע: כל אותן שנים שהיו ישראל במדבר מנודין היו, ושימשו מטותיהן. אמר ליה אביי : ודלמא מנודה לשמים שאני	אבל אסור בתשמיש המטה , דכתיב +שמואל ב' י"ב+ וינחם דוד את בת שבע אשתו ויבא אליה - מכלל דמעיקרא אסור.	תשמיש המטה
ת"ש, דתניא: יחזקאל מ"ד+ ואחרי טהרתו - אחר פרישתו מן המת, שבעת ימים יספרו לו - אלו שבעת ימי ספירו, וביום באו אל הקדש אל החצר הפנימית לשרת בקדש יקריב חטאתו	אמר רב יוסף , תא שמע: כל אותן שנים שהיו ישראל במדבר מנודין היו, ושלחו קרבנותיהן. - אמר ליה אביי : ודלמא מנודה לשמים שאני	אבל אינו משלח קרבנותיו , דתניא, רבי שמעון אומר: שלמים - בזמן שהוא שלם, ולא בזמן שהוא אונן.	משלח קרבנותיו

ויקרא פרק י

- (י) ויאמר משה אל אהרן ולאֵלעזר ולאֵיתמר בניו ראשיכם אל תפגעו ובגדיכם לא תפרמו ולא תמתו ועל כל העדה יקצף ואחיקם כל בית ישראל יבכו את השרפה אשר שרף יקנן:
 (ז) ומפתח אהל מועד לא תצאו פן תמתו כי שמן משחת יקנן עליכם ויעשו כדבר משה: פ

ויקרא פרק יג

- (מה) והצרוע אשר בו הנגע בגדיו יהיו פרמים וראשו יהיה פרוע ועל שפם יעטה וטמא וטמא יקרא:
 (מו) כל ימי אשר הנגע בו יטמא טמא הוא בדרך ישב מחוץ למחנה מושבו: o

שמואל ב פרק יג

- (ל) ויהי המה בדרך והשמעה באה אל דוד לאמר הנה אבשלום את כל בני המלך ולא נותר מהם אחד: o
 (לא) ויקם המלך ויקרע את בגדיו וישכב ארצה וכל עבדיו נצבים קרעי בגדים: o

שמואל ב פרק יד

- (א) וידע יואב בן צריה כי לב המלך על אבשלום:
 (ב) וישלח יואב תקועה ויקח משם אשה חכמה ויאמר אליה התאבלי נא ולבשי נא בגדי אבל ואל תסוכי שמן והיית כאשה זה ימים רבים מתאבלת על מת:

יחזקאל פרק כד

- (טו) ויהי דבר יקנן אלי לאמר:
 (טז) בן אדם הנני לקח ממך את מחמד עיניך במגפה ולא תספד ולא תבכה ולוא תבוא דמעך:
 (יז) האנק דם מתים אבל לא תעשה פארך חבוש עליך ויעליך תשים ברגליך ולא תעטה על שפם ולחם אנשים לא תאכל:
 (יח) ואדבר אל העם בבקר ותמת אשתי בערב ואעש בבקר כאשר צויתי:
 (יט) ויאמרו אלי העם הלא תגיד לנו מה אלה לנו כי אתה עשה:
 (כ) ואמר אליהם דבר יקנן הנה אלי לאמר:
 (כא) אמר לבית ישראל כה אמר אדני יקנן הנני מחלל את מקדשי גאון עיניכם ומחמל נפשכם ובגדיכם ובנותיכם אשר עזבתם בחרב יפלו:
 (כב) ונעשיתם כאשר עשיתי על שפם לא תעטו ולחם אנשים לא תאכלו:
 (כג) ופארכם על ראשיכם ונעליכם ברגליכם לא תספדו ולא תבכו ונמקתם בעונותיכם ונהמתם איש אל אחיו:
 (כד) והנה יחזקאל לכם למופת ככל אשר עשה תעשו בבאה וידעתם כי אני אדני יקנן: o

יחזקאל פרק מד

- (כה) ואל מת אדם לא יבוא לטמאה כי אם לאב ולאם ולבן ולבת לאח ולאחות אשר לא הייתה לאיש וטמאו:
 (כו) ואחרי טהרתו שבעת ימים יספרו לו:
 (כז) וביום באו אל הקדש אל החצר הפנימית לשרת בקדש יקריב חטאתו נאם אדני יקנן:

תלמוד בבלי מסכת תענית דף יב עמוד ב

משנה. עברו אלו ולא נענו - בית דין גוזרין שלש תעניות אחרות על הצבור, אוכלין ושותין מבעוד יום, ואסורין במלאכה וברחיצה ובסיכה ובנעילת הסנדל ובתשמיש המטה, ונועלין את המרחצאות. עברו אלו ולא נענו - בית דין גוזרין עליהן עוד שבע, שהן שלוש עשרה תעניות על הצבור. הרי אלו יתרות על הראשונות, שבאלו מתריעין. ונועלין את החנויות. בשני מטין עם חשיכה, ובחמישי מותרין מפני כבוד השבת. עברו אלו ולא נענו - ממעטין במשא ומתן, בבנין, ובנטיעה, באירוסין, ובנישואין, ובשאלת שלום בין אדם לחבירו, כבני אדם הנזופין למקום. היחידים חוזרין ומתענין עד שיצא ניסן. יצא ניסן וירדו גשמים - סימן קללה, שנאמר +שמואל א' י"ב+ הלוא קציר חטים היום וגו'.

תלמוד בבלי מסכת תענית דף יג עמוד א

תא שמע: כשאמרו אסור במלאכה - לא אמרו אלא ביום, אבל בלילה - מותר. וכשאמרו אסור בנעילת הסנדל - לא אמרו אלא בעיר, אבל בדרך - מותר. הא כיצד? יוצא לדרך - נועל, נכנס לעיר - חולץ. וכשאמרו אסור ברחיצה - לא אמרו אלא כל גופו, אבל פניו ידיו ורגליו - מותר. וכן אתה מוצא במנודה ובאבל...

תלמוד בבלי מסכת תענית דף יד עמוד ב

תנו רבנן: חברים אין שאלת שלום ביניהן עמי הארץ ששואלין מחזירין להם בשפה רפה ובכבוד ראש והן מתעטפין ויושבין כאבלים וכמנודה כבני אדם הנזופין למקום עד שירחמו עליהם מן השמים